

Nr 17

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner om avdrag vid beskattningen för avsättning till reparation av hyresfastighet samt för istandsättande av ekonomibygnad å jordbruksfastighet.

(2:a avd.)

Till bevillningsutskottet har hänvisats följande inom riksdagen väckta, av utskottet till behandling i ett sammanhang upptagna motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 124 av herr *Stefanson m. fl.* och II: 159 av herr *Nordgren m. fl.*, vari hemställt, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om en skyndsam utredning i syfte att så ändra beskattningsreglerna i fråga om beräkning av inkomst av annan fastighet (hyresfastighet) att avdrag får göras med visst belopp för avsättningar avsedda för framtida reparationsbehov; samt

2) de likalydande motionerna I: 475 av herr *Harald Pettersson m. fl.* och II: 565 av herr *Börjesson* i Glömminge *m. fl.*, vari hemställt, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t begära förslag om sådana ändringar i kommunalskattelagen, att avdrag för reparation och underhåll medges för kostnader för istandsättande av ekonomibygnad tillhörande jordbruksfastighet till en nivå som motsvarar en rationell användning.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framförda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionerna II: 159 och II: 565.

Å byggnad nedlagda kostnader som hänför sig till intäkternas förvärvande eller bibehållande kan enligt gällande bestämmelser avdragas antingen omedelbart vid taxeringen för det beskattningsår, under vilket skattskyldig fått vidkännas kostnaderna, eller ock genom årliga värdeminskningssavdrag. I fråga om inkomstkällorna jordbruksfastighet och annan fastighet, som inte taxeras enligt schablon, samt rörelse (22, 25 och 29 §§ kommunalskattelagen) gäller sålunda att kostnader för reparation och underhåll av byggnad får avdragas på en gång, medan kostnader för ny-, till- eller ombyggnad i princip medges till avdrag allenast i den mån de täckes av årliga värdeminskningssavdrag.

Till reparations- och underhållsarbeten räknas sådana åtgärder, som erfarenhetsmässigt måste vidtas någon eller några gånger under en byggnads livslängd på grund av normal förslitning och som inte medför att byggnadens karaktär förändras. Till underhållsarbeten räknas i enlighet härmed regelmässigt ommålning, omläggning av tak, insättning av nya fönster o. d. Det är den tekniska beskaffenheten hos arbetet som sådant som är avgörande för om reparation skall anses föreligga eller inte. Härvidlag är i princip utan betydelse om byggnaden i det speciella fallet ökat i värde. Avdrag för beräknad (inte verklig) kostnad kan under vissa omständigheter få göras, nämligen då det är fråga om sådant i och för sig till reparation hörande arbete, som utförts med dyrbarare material än det som ursprungligen kommit till användning. I detta fall får avdragas vad det skulle ha kostat att utföra arbetet med ursprungsmaterialet.

Vid total ombyggnad medges inte — här bortses naturligtvis från värdeminskning — avdrag för någon del av kostnaderna, inte ens för beräknade reparationskostnader (jfr RÅ 1951 not. Fi 65). Svårlosta gränsbedömningar uppkommer emellertid i samband med byte av delar av byggnad. Till en början kan härvid konstateras att byte av hela stommen till en byggnad givetvis bör anses som nybyggnad, medan däremot byte av en tröskel lika klart är hänförligt till reparation. Byte av ytterväggar torde i regel böra hänföras till ombyggnad, eftersom väggarna normalt bör ha samma livslängd som byggnaden. Också byggnadsgrunden bör normalt ha samma varaktighet som byggnaden i övrigt och ett byte av grunden i dess helhet kan därför endast i undantagsfall hänföras till reparation. Enahanda är förhållandet med helt utbyte av bjälklag och takstolar. Byte av även betydande delar av bjälklag eller takkonstruktion hänföres emellertid i praxis till reparation.

Ersättande av övriga delar av byggnad, såsom takbeläggning, dörrar, fönster, golv, korkmattor, tapeter, skåpanordningar m. m. i kök, spis, skorstenstock, värmepanna m. m., hänföres i regel till reparation och underhåll. För avdragsrätt kräves härvid — såsom förut nämnts — inte att byte sker till delar av samma typ och material som de utbytta delarna men avdraget begränsas till att avse beräknade kostnader för ett utbyte till ursprungsföremålet respektive ursprungsmaterialet.

Eftersom till reparations- och underhållskostnader räknas endast »normala» utgifter för byggnaden, hänföres kostnader föranledda av extraordinära omständigheter vanligen till icke avdragsgill kapitalförlust. Exempel härå utgör brand, naturkatastrof, översvämning och explosion m. m. (jfr dock RÅ 1940 not. Fi 368 och 1958 not. Fi 1723, där avdrag medgavs för istandsättande av stormskadade eller genom snötryck ramponerade lador). Åtgärder för avhjälpande av rena felaktigheter i en byggnads konstruktion medför inte rätt till reparationsavdrag. Kostnader för flyttning av en byggnad är inte heller avdragsgilla. Däremot kan arbeten utförda på byggnaden

i samband med flyttningen vara att anse som reparation. Härför förutsättes emellertid att arbetena verkligen föränletts av ett reparationsbehov och inte av flyttningen (jfr RÅ 1961 not. Fi 1319). Om man vid flyttning av byggnad nedmonterar densamma och sedan uppför den på nytt, blir arbetena att anse som ombyggnad (RÅ 1949 not. Fi 196). Vad angår byggnad, som rasat, har regeringsrätten i ärende angående förhandsbesked uttalat att skattskyldig i sådant fall icke äger åtnjuta avdrag för kostnader för byggnadsarbeten till annan del än de avser reparation som utförts på byggnaden före raset (se riksskattenämndens meddelande nr 4/1955 p. 3).

I fråga om samtliga här berörda förvärvskällor gäller från och med 1959 års taxering att avdrag får göras för kostnader för anskaffning och insättning av vissa utrustningsdetaljer i skyddsrum, vilken utrustning endast har värde ur civilförsvarsynpunkt, såsom speciella dörrar, luckor och karmar för dessa m. m. Detta gäller även om arbetena till sin natur är att hänföra till om- eller tillbyggnad.

Vad angår annan fastighet, som delvis användes i rörelse och delvis såsom bostad, gäller att en fördelning av havda reparationskostnader skall göras mellan rörelsedelen och bostadsdelen.

Intäkter och kostnader i inkomstkällan annan fastighet — här bortses från bestämmelserna om schablontaxering — redovisas enligt kontantprincipen. Intäkter upptas sålunda i deklaration avseende det beskattningsår de kontant influtit. Avdrag får göras för utgifter, bl. a. reparationskostnader, i den mån de kontant erlagts under beskattningsåret. Någon rätt till inkomstutjämning mellan olika beskattningsår genom skattefri avsättning av medel för framtida reparationer föreligger alltså inte. Frågan om sådan inkomstutjämning med tillämpning av en kontometod prövades av 1957 års skatteutredning men avvisades under hänvisning främst till de stats- och kommunfinansiella verkningar en sådan anordning — åtminstone på kortare sikt — skulle medföra. Utredningen underströk även den begränsning i kontometoden, som ligger däri att den endast kan bli av värde för den, som från början har så goda vinstförhållanden att han äger möjlighet göra de för framtida utjämning erforderliga avsättningarna — och också gör dem. Även andra skäl talade enligt utredningens mening mot införande av en kontometod. Det var förenat med avsevärda svårigheter att finna en rationell grund för såväl maximeringen av den årliga avsättningen som den sammanlagda storleken av de avsatta beloppen. Vidare måste kontometoden antagas ge upphov till ett så stort antal konton, att därigenom myndigheternas kontrollmöjligheter i hög grad försvårades.

Motionsyrkanden av samma innebörd som i de nu förevarande motionerna har senast prövats av 1964 års riksdag men i enlighet med bevillningsutskottets hemställan i betänkande nr 38 avvisats.

I fråga om kostnader för iståndsättande av ekonomibyggnad å jordbruksfastighet uttalade 1964 års bevillningsutskott, som ansåg sig inte kunna dela motionärernas uppfattning, att rättstillämpningen i fråga om avdrag för sådana kostnader var särskilt restriktiv, att en utvidgad avdragsrätt skulle rubba de principer på vilka det nuvarande avdragssystemet är uppbyggt och därigenom avvägningen mellan sådana kostnader som får avdragas på en gång och sådana som får tillgodoräknas genom värdeminskningssavdrag.

I fråga om rätt att vid beräkning av inkomst av hyresfastighet göra avdrag med visst belopp för avsättningar till fond för framtida reparationsbehov yttrade utskottet bl. a. att principen om beskattningsårets slutenhet alltjämt var grundläggande för vår skattelagstiftning och att de särskilt påtagliga nackdelarna av denna princip fick anses ha blivit undanröjda genom den år 1960 införda rätten till förlustutjämning vid inkomsttaxeringen. Med hänsyn härtill och då frågan om en mera omfattande progressionsutjämning, bl. a. genom ökat användande av kontometoden, ägde samband med den översyn av hela skattesystemet, som verkställdes av allmänna skatteberedningen, förelåg enligt utskottets mening inte anledning att tillsätta en särskild utredning i ämnet.

Av innehållet i de förevarande motionerna må här återges följande.

I motionerna I: 124 och II: 159 framhålles, att det, såvitt angår fastighetskostnaderna, speciellt är underhålls- och reparationskostnaderna som varierar år från år. Erfarenhetsmässigt vet man att reparations- och underhållskostnaderna i allmänhet är ringa under de första åren efter fastighetens färdigställande. Kostnaderna ökas därefter successivt och torde omkring 7—10 år efter det inflyttning skett i fastigheten uppnå ett maximalt belopp, överstigande det i den årliga hyreskalkylen beräknade reparationsbehovet, för att sedan gradvis minska till ett visst minimibelopp. Denna variation upprepas sedan under större delen av fastighetens varaktighetsperiod.

Den väsentliga skillnaden mellan olika inkomstår i reparations- och underhållskostnader medför att underskott kan uppkomma de år då större reparationer måste göras, under det att inkomstberäkningen andra år kan utvisa nettointäkt. Detta förhållande medför att en enskild fastighetsägare med exempelvis en marginalskatt på 50 procent de år nettointäkt redovisas, d.v.s. åren med låga reparationsbehov, ofta endast kan avsätta hälften av det belopp som är avsett för fastighetens yttre och inre reparationer, vilket belopp för nybyggda fastigheter är reglerat till 0,70 procent av byggnadskostnaderna. På grund härav kan likvida medel komma att saknas, då de uppdämda reparationsbehoven måste fyllas för lägenhetsreparationer, större målningsarbeten, puts av fasad, reparation av ledningar m. m., vilket förhållande helt naturligt återverkar på hyresgästerna.

Om enskilda fastighetsägare beredes möjlighet att göra skattefria avsättningar för täckande av framtida kostnader för reparationer, skulle den del av hyran som enligt hyreskalkylen avser kostnader för reparationer kunna till fullo användas härför. Fastighetsförvaltningen blev härigenom rationellare och fastigheterna kunde bibehålla sin standard. Reglerna för en sådan avsättning borde utformas på det sättet att fondavsättningarna var bundna vid fastigheten som sådan för att därigenom säkerställa att de avsatta reparationsmedlen endast kom resp. fastighet till godo.

Motionärerna erinrar även om den möjlighet de allmänna bostadsföretagen, vilkas fastigheter taxeras enligt särskild schablonregel, har att under år med ringa reparationsbehov skattefritt fondera hyresintäkter för framtida reparationer. Det framhålles slutligen att frågan har betydelse från arbetsmarknadssynpunkt. De fonderade reparationsmedlen skulle kunna komma till användning i sysselsättningshänseende för t. ex. äldre arbetskraft på hemorten.

Till stöd för yrkandet i *motionerna I: 475* och *II: 565* åberopas bl. a. att taxeringsmyndigheterna liksom kammarrätten och regeringsrätten tillämpar bestämmelserna om avdrag för reparation och underhåll av byggnad å jordbruksfastighet mycket restriktivt. Utvecklingen inom byggnadsbranschen liksom inom jordbruket har — framhåller motionärerna — gått snabbt. Man använder i dag i stor utsträckning andra byggnadsmaterial än tidigare, och driftomläggningar inom jordbruket har medfört behov av om-disponeringar. Bl. a. medför övergång till kreaturslöst jordbruk att många byggnader vid reparation samtidigt behöver ändras. Genom avdragsbestämmelserna vid taxering av inkomst från jordbruksfastighet och den restriktiva tolkning av dessa som tillämpas utföres emellertid reparationer och ombyggnader mer med tanke på största möjliga skatteavdrag än med sikte på rationell användning. Följden blir därför att man hellre försöker återställa byggnaderna i sitt ursprungliga skick trots att driftförhållandena nu är annorlunda och nyare byggnadsmaterial är fördelaktigare än tidigare använda. Byggnaderna kommer därför inte att motsvara tidens standard och kan inte heller utnyttjas rationellt. — Jordbrukets ekonomibygnader befinner sig enligt motionärernas uppfattning i en fortgående försämring. Det kan därför inte vara samhällsekonomiskt riktigt att skatteregler lägger hinder i vägen för ett rationellt utnyttjande av de ekonomiska resurserna.

Utskottet

I förevarande motioner upptas vissa frågor som sammanhänger med rätten till avdrag vid inkomsttaxeringen för kostnader för omändrings- och reparationsarbeten m. m. å fastigheter.

Utskottet behandlar först det i *motionerna I: 475* och *II: 565* framställda lagstiftningsyrkandet om en utvidgad rätt till avdrag för kostnader för reparation och underhåll av ekonomibygnader å jordbruksfastighet.

Enligt 22 § kommunalskattelagen får vid beräkning av inkomst av jordbruksfastighet kostnader för reparation och underhåll av byggnad avdragas på en gång, medan kostnader för ny-, till- eller ombyggnad endast får dras av i form av årliga värdeminskingsavdrag. Till reparation och underhåll räknas sådana arbeten som erfarenhetsmässigt måste vidtas någon eller några gånger under en byggnads livslängd (t. ex. ommålning, omläggning av tak och omtapetsering) för att avhjälpa brister på grund av normal förslitning, medan till ny-, till- eller ombyggnad brukar hänföras sådana arbeten, som innebär en väsentlig förnyelse av byggnadens mera varaktiga delar.

Motionärerna framhåller att skattedomstolarna måste anses vara mycket restriktiva vid sin bedömning av vad som utgör i beskattningshänseende avdragsgilla kostnader för reparation och underhåll av byggnad. Genom att skatteavdrag endast kan erhållas för sådana arbeten som innebär ett återställande av byggnaderna i deras ursprungliga skick och inte i de fall då nyare och bättre byggnadsmaterial kommit till användning, kan jordbrukets ekonomibygnader inte underhållas på ett sätt som motsvarar tidens standard och kravet på ett rationellt utnyttjande.

Utskottet anser sig inte kunna dela motionärernas uppfattning, att rättstillämpningen, då det gäller avdrag för kostnader för reparation och underhåll av byggnad, är särskilt restriktiv. Sålunda förtar den omständigheten, att annat material än ursprungsmaterialet kommer till användning, inte i och för sig rätten till avdrag. I de — sannolikt ofta förekommande — fall då användning av ett nytt och bättre material än ursprungsmaterialet ställer sig billigare eller i vart fall inte kostsammare än ett användande av ursprungsmaterialet anses kostnaden regelmässigt i dess helhet avdragsgill, under förutsättning att det utförda arbetet tekniskt sett kan hänföras till reparation. Ett studium av regeringsrättsavgöranden i mål av hithörande beskaffenhet ger vid handen att avdragsrätten inte ens vid arbete av mycket genomgripande art anses böra gå helt förlorad.

Motionärerna synes mena att till reparations- och underhållsarbeten skall kunna hänföras också sådana arbeten, som innebär mera väsentliga ingrepp i byggnadskroppen och medför att byggnadens karaktär i avsevärd grad förändras.

Som ovan nämnts medges årliga värdeminskingsavdrag för den normala förslitning, som själva byggnadskroppen är utsatt för. I den mån vissa delar av byggnaden förslits snabbare än byggnaden i övrigt medges däremot avdrag för reparation utöver de årliga värdeminskingsavdragen.

Ett tillgodoseende av motionärernas krav skulle enligt utskottets mening helt rubba de principer på vilka det nuvarande avdragssystemet är uppbyggt och därmed avvägningen mellan sådana kostnader, som får avdragas på en gång, och sådana, som får tillgodoräknas genom årliga värdeminskingsavdrag. En sådan ändring av avdragsreglerna torde inte kunna komma

till stånd utan en samtidig översyn av inkomstbegreppet. En utvidgad avdragsrätt skulle sålunda kunna återverka på bestämmelserna om realisationsvinstbeskattningen.

Med det anförda avstyrker utskottet lagstiftningsyrkandet i motionerna I: 475 och II: 565.

I motionerna I: 124 och II: 159 hemställs om skyndsamt utredning i syfte att för ägare av hyresfastigheter möjliggöra rätt till avdrag för avsättning till konto för framtida reparationsbehov. Till stöd härför åberopas att reparationsbehovet beträffande fastigheter varierar enligt vissa tidsintervaller och att under år med låga reparationsbehov ett inkomstöverskott uppstår, som till hälften tas i anspråk för skatt. Genom fondmetoden skulle ifrågavarande fastighetsägare på ett bättre sätt kunna möta de år, då reparationsbehov verkligen uppkommer, och detta skulle även komma hyresgästerna till godo.

Under senare år har på skilda områden införts skatteregler, vilka alla tillkommit i syfte att lindra progressionen i beskattningen och alla innebär ett genombrytande av den i svensk skattelagstiftning tidigare upprätthållna principen om beskattningsårets slutenhet. Utskottet tänker härvidlag främst på bestämmelserna i förlustutjämningsförordningen, i förordningen om beräkning av statlig inkomstskatt för ackumulerad inkomst och i förordningen om taxering för inkomst av medel, som insatts å skogskonto. Dessa regler, vilka otvivelaktigt inneburit icke oväsentliga framsteg, kan emellertid enligt utskottets mening långt ifrån anses tillfyllest för att åstadkomma den utjämning av inkomster mellan olika år som med hänsyn till skatteprogressionen är nödvändig. Särskilt otillfredsställande måste det anses vara att gällande skattelagstiftning inte medger någon möjlighet för ägare av hyresfastigheter att skattefritt avsätta medel för att täcka framtida reparationsbehov. Såsom motionärerna framhåller medför nämligen den väsentliga skillnaden i reparations- och underhållskostnader mellan olika inkomstår att underskott kan uppkomma de år då större reparationer måste göras, medan inkomstberäkningen andra år kan utvisa nettointäkt. Det föreligger därför ett verkligt behov av rätt till avdrag för avsättningar till fonder för framtida reparationer. I sammanhanget må erinras om att de allmännyttiga bostadsföretagen genom skattelagstiftningens utformning för närvarande har goda möjligheter att avsätta medel för att, när det behövs, sätta fastigheterna i stånd. Detta är till fördel inte minst för hyresgästerna. Det är ett skälighetskrav, att övriga ägare av hyresfastigheter beredes liknande möjligheter till fonderingar. Utskottet vill framhålla, att en anordning med skattefria avsättningar till sådana reparationsfonder på längre sikt inte leder till något skattebortfall för det allmänna utan endast till omfördelning av skatten på skilda år. Härtill kommer att betryggande garanti mot missbruk torde kunna skapas, om man binder fondavsättningen till fastigheten som sådan.

Med det anförda anser utskottet sig böra tillstyrka utredningsyrkandet i motionerna I: 124 och II: 159.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

A) att riksdagen måtte med bifall till de likalydande motionerna I: 124 av herr Stefanson m. fl. och II: 159 av herr Nordgren m. fl. i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om en skyndsamt utredning i syfte att så ändra beskattningsreglerna i fråga om beräkning av inkomst av annan fastighet (hyresfastighet) att avdrag får göras med visst belopp för avsättningar avsedda för framtida reparationsbehov; samt

B) att de likalydande motionerna I: 475 av herr Harald Petersson m. fl. och II: 565 av herr Börjesson i Glömminge m. fl. om avdrag vid beskattningen för iståndsättande av ekonomibyggnad å jordbruksfastighet, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 1 april 1965

På bevillningsutskottets vägnar:

JOHN ERICSSON

Närvarande:

från första kammaren: herrar John Ericsson, Einar Eriksson, fröken Ranmark, herrar Stefanson, Yngve Nilsson*, Wärnberg, Tage Johansson, Lundström, Gösta Jacobsson och Sundin; samt

från andra kammaren: herrar Magnusson i Borås, Brandt, Allard, Kärrlander, fru Nettelbrandt*, herrar Eriksson i Bäckmora, Andersson i Essvik, Enskog, Dahlgren* och Josefsson*.

* Icke närvarit vid justering av betänkandet.

Reservationer

1) av herrar *John Ericsson, Einar Eriksson, fröken Ranmark, herrar Wärnberg, Tage Johansson, Brandt, Allard, Kärrlander, Andersson* i Essvik och *Josefsson*, vilka

dels ansett, att det avsnitt av utskottets yttrande, som börjar på s. 7 med »Under senare» och slutar på s. 8 med »och II: 159» bort ha följande lydelse:

Såsom utskottet i tidigare betänkanden uttalat måste principen om beskattningsårets slutenhet alltjämt anses vara grundläggande för den svenska lagstiftningen. De mest påtagliga nackdelarna av denna princip får anses ha undanröjts genom de möjligheter de skattskyldiga numera har att erhålla särskild skatteberäkning enligt förordningen om beräkning av statlig inkomstskatt för ackumulerad inkomst, att avsätta medel på skogskonto och att tillgodoräkna sig förlustavdrag enligt förlustutjämningsförordningen.

Härtill kommer att det från rättvisesynpunkt knappast kan anses tillfredsställande att särskilt för ägare av hyresfastigheter tillskapa en möjlighet att skattefritt avsätta medel till konto för framtida reparationer. Liknande önskemål kan nämligen med samma styrka göras gällande av ägare av andra fastigheter än hyresfastigheter. Likaså kan krav på skattefria kontoavsättningar för framtida reparationsbehov göras gällande i fråga om andra tillgångar än fastigheter.

Utskottet anser således att frågan om en mer vidsträckt användning av kontometoden bör prövas i ett större sammanhang.

Med det anförda avstyrker utskottet utredningsyrkandet i motionerna I: 124 och II: 159.

dels ock ansett, att utskottet under punkten A) bort hemställa,

att de likalydande motionerna I: 124 av herr Stefanson m. fl. och II: 159 av herr Nordgren m. fl. om avdrag vid beskattningen för avsättning till reparation av hyresfastighet, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd;

2) av herrar *Sundin, Eriksson* i Bäckmora och *Dahlgren*, vilka

dels ansett, att det avsnitt av utskottets yttrande som börjar på s. 6 med »Utskottet anser» och slutar på s. 7 med »och II: 565» bort ha följande lydelse:

Utskottet delar motionärernas uppfattning att rättstillämpningen i förenämnda avseende är alltför restriktiv. Gällande avdragsregler för reparation och underhåll av ekonomibyggnader å jordbruksfastighet är så utformade att de verkar hämmande på utvecklingen. Avdragsrätten är i princip beroende av att byggnaden bibehålles i sitt ursprungliga skick. Detta förhållande leder ofta till att ägaren, då han står inför behov av att rusta upp byggnaden, väljer att inrätta sig efter avdragsreglerna framför att, med förlorad avdragsrätt, tillgodose kraven på tidsenlig standard hos och rationell användning av byggnaden. Såsom framhållits i motionerna är utvecklingen sådan att jordbrukets ekonomibyggnader befinner sig i fortgående försämring. Om frågan bedömes ur samhällsvetenskaplig synpunkt är det föga tillfredsställande, att ägaren får avdrag för kostnader, som likväl inte medger ett ändamålsenligt utnyttjande av byggnaden, medan avdrag väg-

ras om ett motsvarande belopp användes för att sätta byggnaden i stånd, låt vara genom viss ombyggnad eller omändring. I sistnämnda fall har dock ägaren med samma kostnad vunnit ett resultat, som möjliggör ökat ekonomiskt utbyte och därmed även ökade skatteintäkter för det allmänna.

Det synes utskottet lämpligt att de i motionen berörda frågorna göres till föremål för skyndsam översyn. Utskottet tillstyrker således motionerna I: 475 och II: 565.

dels ock ansett, att utskottet under punkten B) bort hemställa, att riksdagen måtte med bifall till de likalydande motionerna I: 475 av herr Harald Pettersson m. fl. och II: 565 av herr Börjesson i Glömminge m. fl. i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om prövning och förslag om sådana ändringar i kommunal-skattelagen, att avdrag för reparation och underhåll medges för kostnader för istandsättande av ekonomibyggnad tillhörande jordbruksfastighet till en nivå som motsvarar en rationell användning.